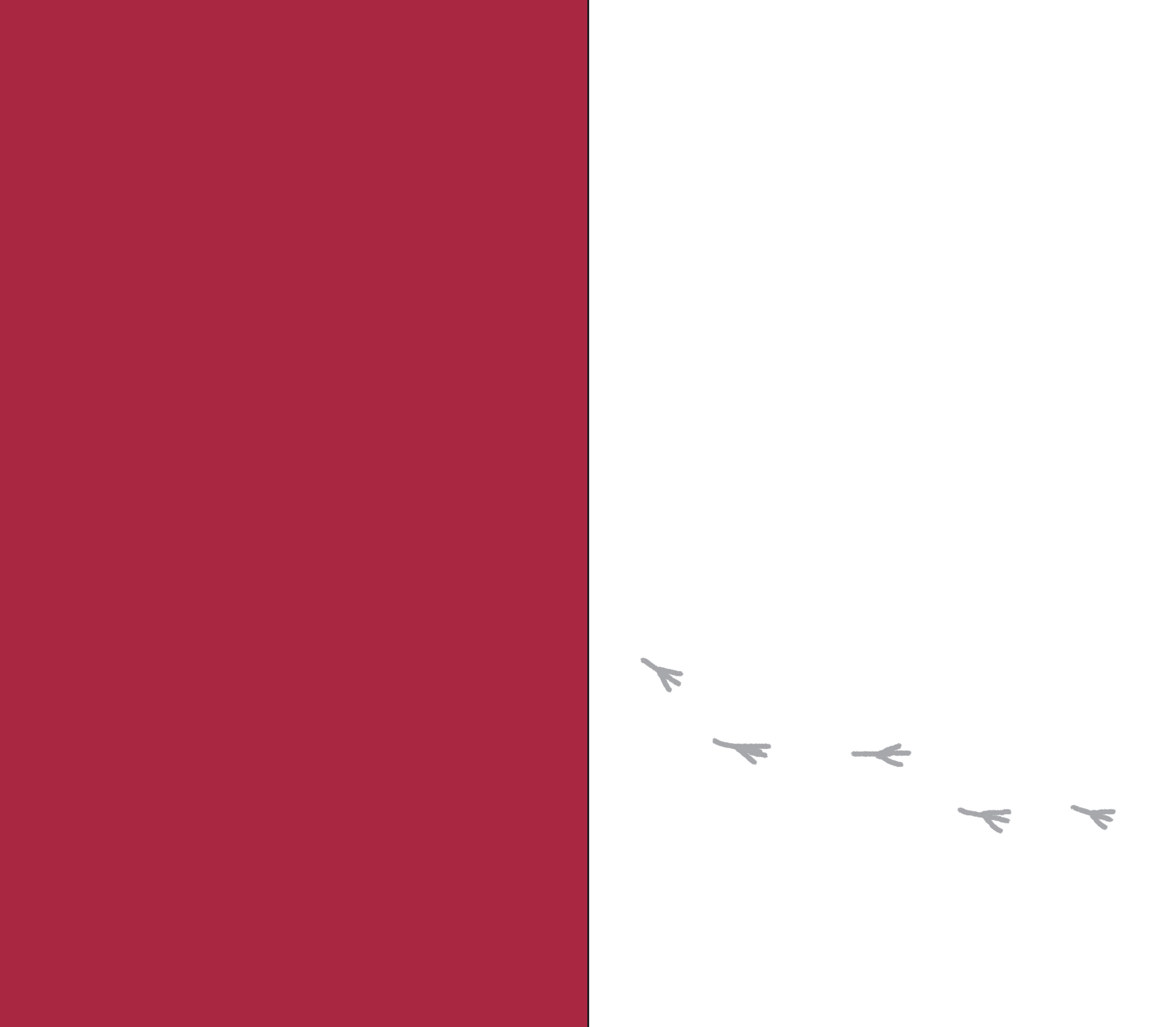

ILTASADUN AIKA!

ON ILTASADUN AIKA!

Olipa kerran... satutyöpaja! Ei missään ihmeellisessä paikassa kaukana täältä, vaan juuri tässä, keskellä arkisia puuhiamme, tamperelaisissa päiväkodeissa ja kerhoissa, ihan tavallisina syyspäivinä. Satutyöpaja oli kutsu seikkailuun, jonka sankareita olivat kaikki osallistujat. Jokainen antoi oman panoksensa yhteiseen mielikuvi- tusmatkaan, jonka määränpäänä oli ihan uusi satu. Ja kun se satu sitten lopulta syntyi, se oli aina kiehtova ja yllättävä! Tästä satu- kirjasesta ne kaikki nyt löytyvät, kaikki 16 satua. Toivottavasti ne myös jatkavat elämäänsä luettuina yhä uudelleen ja uudelleen, on- nellisina loppuun saakka.

Satutyöpajat olivat osa Sanataideyhdistys Yöstäjän järjestämää Ilta- sadun aika! -hanketta. Pidimme lokakuussa 2018 yhteensä 16 satutyö- pajaa, joissa sadunkertojina olivat n. 3-7-vuotiaat lapset. Hankkeen päätteeksi järjestimme satutapahtuman juhlistaaksemme synty- nyttä satukirjaa sekä tarjotaksemme lapsiperheille illan satujen ja sanataidetoiminnan äärellä. Hankkeen tarkoituksena oli antaa ääni ja toimijuus sadunkertojina lapsille, jotta me aikuiset kuunteli- simme paremmin, mitä lapsilla on sanottavaa.

Haluamme tietysti innostaa perheitä myös lukemaan ja kädestä pi- täen tekemään itse omia iltasatuja konkreettisten vinkkien avulla. Lukemisen ja omien tarinoiden keksimisen (ja myöhemmällä iällä kirjoittamisen) suhde on ilmeinen. Mediassa jylläävä huolipuhe kes- kittyy syylistämään nykyvanhempia, jotka eivät enää lue lapsille riittävästi. Iltasadun aika! -hankkeella ja satukirjalla käännämme huomion lasten omaan toimijuuteen: innostamalla lapset tarinoin- tiin, synnytetään positiivinen suhde myös kirjallisuuteen.

Hankkeen ohjaajina ja käsikirjoittajina toimivat sanataidekasvattajat Pia Krutsin ja Katja Krekelä. Työpajoissa syntyneet sadut on viimeistellyt Katja Krekelä. Kiitämme taloudellisesta tuesta Taiteen edistämiskeskusta ja Alli Paasikiven säätiötä sekä yh- teistyöstä MLL:n Tampereen osastoa.

Tampereella 7.11.2018,

Pia Krutsin ja Katja Krekelä
Sanataideyhdistys Yöstäjä ry.

2018
Kuvitus ja graafinen suunnittelu - Jani Ikonen/Ai Ai Disain
Painos 500kpl
PK-Paino Oy
Julkaisija - Sanataideyhdistys Yöstäjä ry.

Olipa kerran Uneton.

Kun Uneton ei saanut unta, ei iltasaduistakaan ollut apua. Tarvittiin yösatuja. Mutta kuka osaisi kertoa Unettomalle yösadun?

Apuun kutsuttiin Varjostintti. Tämä mielikuvituksesta syntynyt lintu voi lentää ihan minne tahtoo; satumaailmoihin, joita ei vielä ole olemassakaan. Varjostintin mukana teimme satumaisen matkan toisensa jälkeen. Lintu vei meidät paikkoihin, joissa kukaan ei ollut ennen meitä käynyt.

Minne Varjostintti sitten lensikin, sieltä se löysi koko joukon uusia ystäviä, taikuutta, yllätyksiä, seikkailua ja välillä vaarojakin. Ja joka kerran kun lintu palasi kotiin, se oli ihan hengästynyt kaikista ihmeellisistä asioista, joita se oli yön aikana nähnyt. Se istui Unettoman sängynlaidalle ja alkoi kertoa siitä kaikesta. Se kertoi yösadun.

Ja se satu kuului näin.

Pelastakaa hirviöpuu

”Hu-huu! Hu-huu!”
Kuka huhuilee keskellä yötä Taikurinhattumaassa?
Erkki Ihmeörkkikin kuuli huhuilun. Hän seurasi ääntä metsään, suurten kuusten varjoon. Sieltä hän löysi hätääntyneen kummituksen.

”Mitä sinä täällä yksiksesi huhuilet?” kysyi Erkki Ihmeörkki.

”Tule auttamaan”, pyysi kummitus. ”Hirviöpuu on kaatunut eikä pääse ylös!”

Kummitus näytti tien syvemmälle metsään. Ja tosiaan: siellä vanha hirviöpuu maata retkotti maassa ja vaikeroi.

Melkein saman tien he totesivat, että suuri hirviöpuu oli liian painava kahdestaan nostettavaksi. Tarvittiin lisävoimia.

Erkki tähyili toiveikkaana ylös taivaalle.

Taikurinhattumaan taivaalla kävi öisin melkoinen vilinä. Siellä lensi mustekaloja ja lepakoita, taikurinhattuja, ilmakitaroita ja prinsessan lentävä linna. Variskin näkyi lähteneen pöntöstään ja oli matkalla pohjoiseen etsimään matoja.

Ja oli siellä taivaalla lentelijöiden seassa sekin, jota Erkki katseellaan etsi: kuu-ukko.

Erkki pyysi kuuta avuksi, ja kuu pudotti taivaalta taikakannun.

”Tartu kannun kahvaan hirviöhampaillasi ja pidä tiukasti kiinni”, neuvoi Erkki hirviöpuuta.

Se oli melkoinen urakka. Erkki Ihmeörkki ja kummitus ja kuu-ukko vetivät ja kiskoivat ja vetivät ja kiskoivat. Hitaasti hirviöpuu alkoi kuin alkoikin nousta pystyyn, ja viimein se seiso i taas omilla juurillaan tukevasti maassa. Puuvanhus oli niin onnellinen, että se pudotti kaikki lehtensä. Mutta ei hätää: lehdet kasvoivat takaisin, vihreämpinä kuin koskaan.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Laivapuiston perhetalolla Jonna, Essi, Emil ja Linnea.

Ritari Salaman uusi naapuri

Rakettimaan metsässä asusteli kettu omassa kolossaan, ison oksapuun juurella. Merenpohjassa kukkien keskellä uiskenteli mustekala ja ihmetteli, kuka kumma oli pudotanut kenkänsä mereen.

Mutta tämä satu ei tapahdu metsässä eikä merenpohjassa. Tämä satu tapahtuu kadulla, jonka varrella oli kolme taloa. Ensimmäisessä niistä asui joulupukki, toisessa tonttu ja kolmannessa ritari.

Ritarin nimi oli Salama ja hänellä oli taikalasit. Niillä hän pääsi livahtamaan salamaailmaan silloin, kun sille päälle sattui.

Ritari Salama oli tehnyt raketillaan huviretken Valometsään. Hän oli juuri palannut kotiin, kun hänen luokseen saapasteli noita.

”Meistä tulee naapureita”, sanoi noita. ”Minä aion rakentaa itselleni talon trampoliinista. Tähän näin, korkean jalustan päälle. Mitäs sinä siihen sanot, ritari?”

Ritari sanoi, että hauska tutustua ja tervetuloa Rakettimaahan. Ja että muuten hän kyllä auttaisi talonrakennuksessa, mutta harmi kyllä taikalasit olivat menneet rikki.

”Eiköhän joulupukki yhdet taikalasit korjaa”, arveli noita.

He päättivät selvittää asian saman tien.

Hyväntuulinen joulupukki oli vasta palannut parturista. Hän lahjoitti ritari Salamalle ja noidalle ison säkillisen leluja, vaikka ei ollut edes joulu. Mutta taikalasien korjaajaksi ei pukista ollut.

Onneksi pikku keiju osasi korjata lasit ja trampoliinitalo saatiin rakennettua. Niinpä sen kadun varrella on nyt neljä taloa. Ensimmäisessä niistä asuu joulupukki, toisessa tonttu, kolmannessa ritari ja neljännessä noita.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Laivapuiston perhetalolla Eemi, Fanni, Joel, Siina, Akseli, Usva ja Minttu.

Taikapeiliseikkailu

Tiikerietana Hirviö A halusi taikapeilin. Vielä hän ei ollut sitä löytänyt, vaikka oli etsinyt kaikkialta.

Tällä kertaa löytöretki oli tuonut hänet Taloautosaarelle.

Saaren ympärillä helmeilevässä meressä ui kirkkaansinisiä kaloja ja silmälasipäisiä mustekaloja. Tällä saarella autot näköjään ajelivat kaksikerrostalojen päältä, totesi Hirviö A. Tällaiselta saarelta saattaisi hyvinkin löytyä taikapeili.

Possuvuoren juurelle tullessaan Hirviö A näki kiven, jonka sisälle mahtui piiloon. Hänen sitä ihmetellessään paikalle asteli ystävällisen näköinen luuranko.

”Hei, kaveri”, luuranko sanoi. ”Tuletko pelaamaan palloa?”

”Ehkä myöhemmin”, vastasi tiikerietana. ”Juuri nyt minä etsin taikapeiliä. Oletko sinä sattunut näkemään sellaista?”

Luuranko mietti hetken ja vastasi:

”Ei, en ole nähnyt. Mutta kysytäänpä siniseltä kalalta.”

He kävelivät meren rantaan tapaamaan sinistä kalaa.

”Me etsimme taikapeiliä”, luuranko sanoi. ”Oletko sinä sattunut näkemään sellaista?”

Sininen kala mietti hetken ja vastasi:

”Ei, en ole nähnyt. Mutta kysytäänpä kummitukselta.”

Puhelinsoiton jälkeen sinisellä kalalla oli hyviä uutisia. Kummitus oli kertonut nähneensä taikapeilin kaksikerrostalon luona.

Luuranko ja Hirviö A kiittivät sinistä kalaa. Sitten he lähtivät kaksikerrostalolle tarkistamaan, oliko kummituksen puheissa mitään perää.

Kummitus oli ollut oikeassa. Kaksikerrostalolla he huomasivat heti, että taikapeili oli laitettu takan päälle. Tiikerietana Hirviö A riemuitsi. Hänen haaveensa oli vihdoinkin toteutunut!

Nyt kun taikapeili oli löydetty, tiikerietanalla oli aikaa pelata potkupalloa uuden ystävänsä kanssa. Pelin jälkeen luuranko tarjosi vielä karkkia ja kahvit.

Sitten olikin tiikerietanan aika palata kotiin Suomeen. Mutta tällä kertaa hänen ei tarvinnut lähteä tyhjin käsin. Taskussaan hänellä oli toteutunut haave: ikioma taikapeili.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Laivapuiston perhetalolla Arvid, Lennart, Aarni, Sofia, Mila, Linnea, Aapo ja Emil.

Kivivuorella kummittelee

Oli pitkä ja pimeä yö. Kivivuoren tähtitaivaalla leijui yksinäiset silmälasit ja bussi ajaa huristeli pilvipysäkiltä toiselle. Kissa oli lähtenyt kuutamokävelylle joulukuusimetsään.

Sellaisena yönä pieni hiirikummitus Piiri tunsu olonsa hiukan yksinäiseksi. Hän päätti pyytää parhaan kummituskaverinsa yökylään. Yhdessä heillä olikin paljon hauskenpaa, ja yö kului tietokonepelejä pelaillen.

Mutta sitten he kuulivat kauhean rysäyksen.

”Mi-mi-mitä se oli?” hiirikummitus Piiri ehti vinkaista, kun jossain rysähti uudestaan.

Samanlaisia rysäyksiä kuului vaikka kuinka monta, yksi toisen perään.

Siinä paikassa kummitukset unohtivat tietokonepelinsä ja kiihuhtivat ottamaan selvää, mitä oli tekeillä.

Mustekala oli ehtinyt ensimmäisenä paikalle Kivivuoren huipulle.

”Mi-mi-mitä täällä on tapahtunut?” kysyi hiirikummitus Piiri.

Mustekala ojenteli hämmentyneenä lonkeroitaan ja sanoi:

”En minä ymmärrä. Joulukuuset vain alkoivat kaatuilla.”

Totta se oli. Mihin tahansa katsoikin, siellä makasi kaatuneita joulukuusia.

Ja silloin tapahtui vielä kummempaa: he kaikki putosivat Kivivuoren laelta alas, koko matkan vuoren juurelle saakka.

”Mi-mi-mitä me nyt teemme?” kysyi hiirikummitus Piiri. ”Miten ihmeessä me pääsemme takaisin kotiin?”

Vuorensinämä oli hurjan jyrkkä. Kiipeämiseen menisi koko yö.

Mutta samassa mustekala hihkaisi ilosta.

”Katsokaa!” se sanoi ja osoitti lonkerollaan ylös taivaalle.

Lentävä bussi sukelsi esiin pilvestä ja laskeutui ottamaan kaverukset kyytiin. Ja vauhdikkaan ajelun päätteeksi mustekala ja kummitukset olivat taas turvallisesti kotona Kivivuoren laella.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Multisillan päiväkodin lapset Luca, Roni, Hamza, Pihla, Lily, Hasti, Benjamin, Adalia, Tian, Onni, Santeri, Aapo, Iida, Alexi ja Mette.

Onttolan kadonnut kuu

Ihmiskissa Simpukalla oli nälkä. Eikä vain nälkä, vaan sellainen nälkä, joka saa vatsan mouruamaan. Sellainen nälkä, että kun se tulee, on korkea aika lähteä etsimään ruokaa.

Joku toinen olisi ehkä kävellyt jääkaapille, tehnyt itselleen voileivän ja juonut lasillisen maitoa. Ihmiskissa Simpukka ei tehnyt niin. Hän loikkasi taivaalle ja nappasi itselleen kuu-ukon ananaksen.

Kas kun sattui niin, että ananas oli kuu-ukon herkkua. Se oli ollut aikeissa haukata pientä yöpalaa eikä osannut ollenkaan odottaa, että joku yrittäisi viedä ananaksen. Mutta niin siinä vaan kävi.

Kummitus ja lepakko yrittivät pelotella Simpukkaa antamaan ananaksen takaisin. Kohta paikalle ehti jo Onttolan kylän poliisikin. Hän yritti pidättää kummituksen, mutta kummitus pääsi tietenkin aina luikahtamaan karkuun, läpinäkyvä kun oli.

Sitten joku huomasi, että sillä välin kun kaikki hyörivät ja pyörivät sinne ja tänne ja yrittivät saada toisiaan kiinni, oli tapahtunut jotakin kerrassaan odottamatonta. Siinä missä äsken oli ollut kuu, oli nyt vain... ei mitään.

Kuu-ukko oli kadonnut.

Kaikki aikaisemmat erimielisyydet unohdettiin ja pidätysmääräyksetkin peruttiin. Nyt oli yhteisvoimin saatava kuu takaisin taivaalle.

Ihmiskissa Simpukka ehdotti, että he aloittaisivat etsinnät lepakkolinnasta. Ja sieltähän kuu löytyikin. Sinne oli kävelevä tietokone sen vanginnut. Kummitukselta varastettu suklaakeksi ja kuu-ukon ananaskin löytyivät Pahvivuorelta.

Ja niin saatiin kuu ja ananas ja kummitus ja keksi takaisin Onttolan kylän taivaalle.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Multisillan päiväkodin lapset Jemina, Eelis, Dishan, Sofia, Nelli, Ella, Evelina, Rasmus, Verne, Aurora ja Niilo.

Tiikerikissaa kiukuttaa

Jäätelömetsässä lentää liihotti pieni, pinkki lintu. Se etsi kissaprinsessaa ja löysikin tämän kotilinnastaan.

Toisaalla metsässä lepakko yritti napata mustekalan. Vanha, viisas mustekala ei siitä hermostunut, vaan söi kaikessa rauhassa lounastaan.

Tiikerikissa Lumi sen sijaan oli hyvin hermostunut.

Jostain kuului kitaransoittoa. Lumi ei voinut sietää sitä rämpytystä. Eikä hänen tarvinnut arvailla, kuka soittaja oli. Se oli kissaprinsessa.

Kiukusta kihisten Lumi marssi suorinta tietä linnan ovesta sisään ja antoi prinsessan kuulla kunniansa.

Prinsessa oli ihmeissään. Kuka nyt ei hänen suloisesta soitostaan pitäisi? Tiikerikissa Lumi sanoi, ettei se mitään soittoa ollut, vaan rämpytystä ja hän oli saanut siitä tarpeekseen. Mihin kissaprinsessa vastasi, että Lumi ei selvästikään tiennyt mistä puhui ja joka ei halunnut kuunnella, sai mielihyvin olla kuuntelematta.

Sen sanottuaan kissaprinsessa jatkoi soittamista.

Silloin Lumi huitaisi. Hänen terävä kyntensä raapaisi prinsessan silmäkulmaa niin, että tämän silmä halkesi.

Kaikeksi onneksi linnan avoimesta ikkunasta sisään tipahti se vanha, viisas mustekala.

”Mitä tämä tämmöinen riitely on olevinaan?” mustekala kysyi rauhalliseen mutta ankaraan sävyyn. ”Minä kun luulin, että me täällä Jäätelömetsässä ollaan kaikkien kavereita.”

Lumi ja kissaprinsessa vilkuilivat toisiaan noloina.

Mustekala levitti tappelupukareiden haavoihin liimaa lonkeroistaan ja laittoi vielä laastarin päälle. Kissaprinsessalle laitettiin uusi silmä haljenneen tilalle. Puuttuvan silmän paikalle hän sai taikakiven.

Tiikerikissa Lumi ja kissaprinsessa eivät enää riidelleet. Piilosilla olo ja pallon heittäly oli paljon hauskenpaa.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Touhula Ipanalassa Salli, Nella, Lemmi, Venla, Selja, Ada, Jules, Valtteri, Topias, Veli, Jaako, Samu, Pyry ja Pipsa.

Tälle aukeamalle voit itse keksiä ja piirtää,
missä Varjostintti seikkailee.

Kekseliäs leopardietana

Tämä satu kertoo siitä, kuinka Avaruussatumaan romahti. Avaruussatumaan oli suurenmoinen paikka. Siellä isolla prinsessalla oli iso linna ja pikkuprinsessalla pieni linna, tietenkin. Iso prinsessa kasvatti jättiläisaurionkukkia ja ilmassa leijuvia omenapuita. Avaruussatumaan oli myös hiiren, avaruuskoiran ja yksinäisen aaveenpään koti. Satumaan tärkeitä asioita hoiti avaruusjohtaja, joka enimmäkseen joi kahvia ja pelasi sählyä.

Kukapa haluaisi sellaisen satumaan romahtavan?

Niin siinä kuitenkin kävi.

Kaikki alkoi sinä yönä, kun Etti Leopardietana saapui Avaruussatumaahan kaataakseen omenapuun. Omenat putosivat puusta maahan, ja hedelmistä kuoriutui matoja. Äkkiä joka puolella luikerteli avaruusmatoja.

Mutta sekin oli vasta alkua. Silloin nimittäin paikalle tuli tyhmä ninja. Ninja alkoi taistella niin, että kaikki paikat hajosivat. Prinsessalinnat romahtivat maan tasalle ja kaduilla tulvi vettä.

Nyt olisi keksittävä jotain ja pian. Muuten se olisi koko Avaruussatumaan loppu.

Etti Leopardietana muisti, että hänellä oli taskussaan taikapensseli. Hän yritti maalata Avaruussatumaan ennalleen, mutta se oli liian hajallaan eikä yksi pieni pensseli voinut korjata kaikkea.

Onneksi Etillä oli jo uusi suunnitelma. Avaruussatumaan asukkaiden tavarat kasattiin tielle korkeaksi keoksi. Etti itse työnsi ne paikoilleen raketilla. Rikkoutuneet tavarat ja satumaan hän korjasi työkaluillaan – teippasi ja ruuvasi ja vasaroi koko yön, kunnes kaikki oli ennallaan.

Avaruussatumaan oli pelastettu. Urhea Etti ja koko satumaan väki kutsuttiin yökylään ison prinsessan isoon linnaan.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Pilke tiedepäiväkotin Hokaussessa Mimi, Kaisla, Mette, Eevi, Oona, Mikael, Sisu, Joel, Tiffany, Ella, Väinö, Elmer, Alma, Iiro, Onni, Nea, Selda ja Olivia.

Taikuri Kello ja kadonnut hattu

Olipa kerran taikuri Kello, jonka työpaikka oli Mansikkasuklaakakkumetsässä. Hänen työnään oli pestä metsän puita linnunkakasta taikaharjalla. Hän teki siis erittäin tärkeitä töitä, sillä Mansikkasuklaakakkumetsä oli kaikenlaisten metsäneläinten metsä. Lepakko etsi siellä hiiriä ja mansikoita, meduusa uiskenteli lammessa ja taivaalla purjehti keltaisia pilviä ja puluja. Metsä oli myös erikoisen ukon ja mustan madon koti. Siellä oli salaperäinen linna, jonka pihalla kasvoi sateenkaariomenapuu.

Eräänä yönä taikuri Kello huomasi hukanneensa hattunsa. Hän hyppäsi nopeasti mustan taikahevosen selkään ja lähti etsimään hattua.

Metsänlaidassa haamu oli soittelemassa kitaraa. Taikuri Kello meni kysymään haamulta, oliko tämä ehkä nähnyt kadonnutta hattua.

”Ei”, haamu sanoi, ”hattua minä en ole löytänyt. Mutta keijukaiselta unohtuneet silmälasit minä löysin.”

Haamusta ei siis varsinaisesti ollut apua.

Taikuri alkoi väsyä. Onneksi hänellä oli viittansa taskussa taikapöytä. Siitä puristetun mehun voimin hän jatkoi etsimistä. Viimein hän sai selville, että meduusa oli lainannut hattua. Ja niin taikuri sai hattunsa takaisin ja pääsi palaamaan kotiin taikurilinnaan.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Touhula Hervannan kampuksella Julius, Jose, Lotte, Eevi-Maija, Antero, Jenna, Hugo, Leo ja Emil.

Ainakin miljardi kummitusta

Satujen kolkassa, nimettömän vuoren varjossa, oli kaupunki, jota kutsuttiin Myrkkypuskakaupungiksi. Se oli saanut nimensä siitä, että siellä kasvoi erittäin myrkyllisiä sieniä ja puskia. Asukkaiden onneksi niitä kasvoi vain Pimeyden metsässä. Metsässä piti majaan myös lohikäärme.

Ei Myrkkypuskakaupunkikaan sentään pelkkää myrkkypusikoa ollut. Kasvoi siellä pallerokukkiakin ja täydellisen pyöreitä omenapuita.

Mutta enimmäkseen kuitenkin kaikkea myrkyllistä.

Yhtenä hämäränä yönä kaupungin kujia kuljeskeli salaperäinen hahmo. Hänellä oli kasvoillaan peittävä suojanaamari, jonka vuoksi häntä oli vaikea tunnistaa. Naamari myös suojasi silmiä.

Tuo salaperäinen hahmo oli nimeltään Tumma Lohikäärme, ja hän oli kummituksenmetsästäjä. Sivutöinään hän toimi myös lohikäärmeenkouluttajana.

Mutta nyt jossain huhuili kummitus. Sen oli kuullut myös kummituksenmetsästäjä. Hän luuli, että varjoissa piileskeli yksi kummitus. Siinä hän kuitenkin erehtyi: pian hänen ympärillään oli miljardi kummitusta. Kummituksenmetsästäjä vetäisi miekkansa tupesta ja yritti huitoa kummituksia. Mutta niitä oli kerta kaikkiaan liian monta.

Silloin vastaan käveli prinsessa, joka tarjoutui auttamaan. Prinsessa taikoi kummituksista noitia ja ihmisiä. Eikä se auttanut yhtään, sillä pian kaikki taikoivat noitia ja ihmisiä ja prinsessoita ja lohikäärmeitä eikä kukaan enää tiennyt kuka oli kuka!

Kunnes joku keksi ehdottaa, että pyykkipojilla heidät saataisiin yhdistettyä pitkäksi ketjuksi, niin kuin koko porukka olisi roikkunut pyykkinarulla. Näin heidät saatiin vedettyä takaisin Pimeyden metsään, keitä he sitten olivatkin.

Kummituksenmetsästäjä pyysi mukaansa vain ne, jotka eivät olleet erityisen vaarallisia ja jotka eivät kiusanneet toisia. Ne kiltit hän otti kummitusauton kyytiin ja ajoi Kroatiaan.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Pilke tiedepäiväkotit Hokauksessa Tuomo, Martti, Aaron, Ada, Luka, Ville, Aada, Onni, Eino, Tatu, Toivo, Viljami, Milma, Emil, Matti, Akseli, Saimi, Lilja ja Daniel.

Iiris ja kummitus

Oletko koskaan kuullut satumaasta nimeltä Mustekalametsä? Siellä mustekalatkin kävelevät maalla. Jos Mustekalametsässä sattuu katsomaan öiselle taivaalle, saattaa nähdä pahan naisen silmälasit leijailemassa ilmassa ihan itsekseen.

Metsässä kävellessä voi tavata mustan kissan, joka rakastaa taikamansikkajäätelöä ja pitää myös onkimisesta. Kissa on kiltti. Mutta jos huonosti käy, voi törmätä leijonaan, jota pelkäävät kummituksetkin. Leijona ei ole kiltti.

Melkoisen jännittävä maa siis, tuo Mustekalametsä.

Ja siellä asui Iiris Superetana. Iiris oli ammatiltaan hiekka-autonkuljettaja.

Kerran sattui niin, että Iiris oli kaikessa rauhassa leikkimässä autoleikkiä, kun siihen ilmaantui jostain kummitus.

Kummitus alkoi rähistä ja pelotella Iiristä ja lopulta peitti tämän kaavullansa kokonaan. Se ei ollut Iiriksestä yhtään hauska leikki, sillä hän pelkäsi pimeää.

Onneksi paikalle osui musta kissa, joka oli matkalla rantaan onkimaan.

”Kiltti kissa”, sanoi Iiris Superetana, ”auta minua!”

Ja kissahan auttoi. Se puraisi kummitusta terävillä hampaillaan niin, että tämä kiljaisi. Niin Iiris pääsi livahtamaan vapaaksi kaavun alta.

Helpottunut Iiris Superetana kiitti mustaa kissaa avusta. Lopputyön hän lenteli taikasitruunalla ja kävi raketilla kuussa ennen kuin palasi aamuksi kotiin.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Pohjolan päiväkodissa Matias, Vilho, Olavi, Viljami, Vilho-Matti, Emma, Mariella, Malva, Mimosa, Joona, Ronja ja Inka.

Keevi susihirviön kidassa (melkein)

Olipa kerran satumainen kaupunki, jota kutsuttiin Kurpitsakaupungiksi. Se oli saanut nimensä itsekseen kuljeskelevista kurpitsa- tai kurpitsa-olentoista, joita saattoi kävellä vastaan kaupungin kaduilla. Omin jaloin juoksivat myös taikasienet. Niiden sisällä asui keltaisia pigmineitä ja punaisia pigmineitä ja violetteja ja sinisiä ja... No, taikasienten sisällä siis asui kaikenvärisiä pigmineitä. Kaupungissa elivät myös Satu-isi ja Taika-isi. Taika-isi harrasti kitaransoittoa ja Taika-isin kenkä harrasti kävelyä.

Kurpitsakaupungin virallisena herättäjänä toimi muuan Keevi Taikamyyrä. Hänen tehtävänsä oli herättää kaikki ne, joiden oli noustava sängystä lähteäkseen töihin ja kouluun ja päiväkotiin.

Mutta juuri nyt Keevillä oli muita kiireitä, sillä susihirviö yritti syödä hänet.

”Miksi ihmeessä sinun pitää syödä minut?” kysyi Keevi.

”Koska minulla on sudennälkä”, vastasi susihirviö.

Susihirviö avasi jo kammottavan ison kitansa hotkaistakseen Keevin. Silloin, ihan viime hetkellä, apuun kiisi salainen lintu kulmainen kruunu päässään. Lintu tarttui nokallaan Keeviin ja nosti tämän ilmaan niin, ettei susi ylettynyt haukkaamaan. Taikamyyrä-aterian sijaan susi sai perunakastiketta syödäkseen. Lintu ja Keevi antoivat sudelle anteeksi.

Mutta vauhdikas yö ei ollut ohitse. Keevi Taikamyyrän ja salaisen linnun oli vielä etsittävä taikasatukirja. Kirja löytyi keltaisesta talosta. Kaverukset pääsivät palaamaan kotiin, ja taikasatukirjan avulla he vaipuivat uneen. Ja Kurpitsakaupungin yötaivaalla, jossa sain korkealla linnunlaulupuiden päällä, leijaili tähtiä ja autoja ja varpusia.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Pohjolan päiväkodissa Aino, Elli, Hilda, Ella, Vivi, Morris, Veera, Viljo, Uljas, Juri, Alina, Alvar, Vertti, Leevi ja Vilho.

Kommellusten kuumatka

Kirkkaat tähdet ja silmälasipäinen kuu valaisivat Lepakkometsän yötaivaan. Surullinen kummitus lenteli kuusipuiden yllä ja tapasi siivekkään kissan. Jostain kantautui musiikkia. Laulavat kukat siellä olivat kerääntyneet kuuntelemaan kummituksen kitaransoittoa.

Myyräleppäkerttu Kukkavaate ei ehtinyt mukaan musisoimaan. Hänellä oli suuri suunnitelma. Yhdessä suden kanssa hän aikoi lentää raketilla kuuhun ja kasvattaa sinne myrkkysieniä taika-aineen avulla.

Raketti oli valmiina lähtöön. Seikkailu sai alkaa!

Mutta niin vain ei raketti päässytkään lentoon. Heti alkumatkasta se juuttui kuusen latvaan kiinni. Myyräleppäkertun ja suden oli ravisteltava rakettia oikein lujasti saadakseen sen irti.

Uusi lähtöyritys ei onnistunut yhtään sen paremmin: raketti törmäsi suoraan päin kummituksen pystyttämää aitaa. Tällä kertaa tilanne oli vakava. Koko raketti meni rikki. Näytti siltä, että avaruusmatka oli peruttava.

Mutta silloin paikalle tuli lepakko, joka lupasi auttaa. Lepakko oli tuonut mukanaan taikakruunun, jolla he yhdessä taikoivat raketin kuntoon. Myyräleppäkerttu ja susi olivat niin iloisia, että tarjosivat lepakolle appelsiinimehua, josta tämä kovasti piti.

Niin pääsivät myyräleppäkerttu Kukkavaate ja susi kylvämään myrkkysienensä kuuhun. Kotiin palattuaan he tekivät myrkkysienekoitusta ja poimivat metsästä kauniin, laulavan kukkakimpun.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Lastenkulttuurikeskus Rullassa Armi, Hilma, Miia ja Leimu.

Nokkavampyyri, joka muuttui möröksi

Taikahattumetsässä, Mörkövuoren varjossa, asui monta mörköä. Öisin möröillä oli tapana pelata potkupalloa ja juoda kahvia – silloin kun eivät ajelleet ympäri Taikahattumetsää nopeilla autoillansa.

Mörkövuoren juurella asui myös joku, joka ei ollut mörkö, vaan nokkavampyyri. Hänen nimensä oli Aasinen.

Eräänä yönä nokkavampyyri Aasinen oli metsässä leikkimässä hippaa mustekalan kanssa. Välillä poimittiin piparkakkukukkia ja muita tosi harvinaisia kukkia. Myrkkyomenoita he eivät syöneet, sillä he tiesivät että niitä syömällä nukahti. Tänä yönä ei ollut aikaa nukkua. Nyt oltiin hippasilla!

Heillä oli niin hauskaa ja he nauroivat niin, että Aasisella tuli pissat housuun. Mutta silloin, ihan yhtäkkiä, hänen päähänsä putosi taivaalta taika-aurinkolasit, jotka muuttivat hänet möröksi.

”Apua”, huusi Aasinen. ”En minä halua olla mörkö!”

Nokkavampyyri tunsi itsensä niin surulliseksi ja itki niin vuolaasti, että hänellä tuli taas pissat housuun.

Mustekala antoi kaverilleen taikakaramellin, joka sai nokkavampyyrin nukahtamaan. Sitten mustekala otti mörkölasit vampyyrin nokalta ja heittää sinkautti ne takaisin taivaalle, minne ne kuuluivatkin. Ja kahden kuukauden kuluttua nokkavampyyri Aasinen muuttui takaisin omaksi itsekseen. Sen kunniaksi hän järjesti Taikahattumetsässä suuret juhlat. Niissä juhlissa tarjottiin tikka-reita ja kakkua ja karkkia.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Lastenkulttuurikeskus Rullassa Niilo, Sara, Aatos, Leo, Myrtti, Maija, Eevi, Pinja ja Lyyti.

Rusella Aamu ja haamulinna ryöstäjät

Olipa kerran satumaa, jota kutsuttiin Haamulinnametsäksi. Ehkä arvaatkin, mistä metsä oli nimensä saanut. Aivan oikein: siellä oli ihan oikea haamulinna.

Ja niin kuin asiaan kuuluu, Haamulinnametsän linnassa asui prinssi ja prinsessa. Linnan puutarhassa kasvatettiin kuningaskunnan muhkeimmat mansikat. Ja satumaassa kun oltiin, siellä voikukilla saattoi muuttua haltiattareksi ja taika-ananaksella lähteä lentoon.

Linnanväki ei tietenkään asunut satumetsässään yksin. Ihan naapurissa oli herra Pavun pikku maja, ja ison kukkulavuoren kupeessa eleli kummitus. Kummituksen komea kilpa-auto oli merkiltään Ferrari XDK, ja sillä hän toisinaan ajeli tapaamaan ystäväänsä sinistä kissaa.

Haamulinnametsän asukkaisiin kuului myös satumme sankari, kissahaamu Rusella Aamu. Yhtenä yönä Rusella Aamu kuuli kauheita uutisia: ninjat ja punainen Hulk uhkasivat ryöstää haamulinnaa. Oli nopeasti tehtävä jotakin. Mutta mitä?

Rusella Aamu päätti kysyä neuvoa ystävältään Söpönallelta. Nokkela nalle ehdotti, että he hyppäisivät kuorma-auton kyytiin, ajaisivat linnalle ja katsoisivat miten voisivat olla avuksi.

Niin tehtiin. Ystävykset painoivat kaasun pohjaan ja kiirehtivät linnalle. Ninjat ja Hulk olivat jo pahanteossa, ja prinsessa ja prinssi tosi pahassa pulassa.

Neuvokkaat pelastajat eivät hukanneet hetkeäkään. Rusella Aamu ja Söpönalle kippasivat autonlavan täydeltä kiviä rosvojen päälle niin, että näiden oli lopetettava ryöstöhommat siihen paikkaan.

Kivisateesta toivuttuaan ja hetken asiaa mietittyään rosvot tulivat siihen tulokseen, että oikeastaan ainainen tappeleminen alkoi käydä tylsäksi. He pyysivät anteeksi ja lupasivat parantaa tapansa. Ja kun kaikista oli näin tullut kavereita, päätti koko porukka lähteä yhdessä leikkimään HopLopiin.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Kotipehkon päiväkodissa Basel, Niilo, Hugo, Ilona, Aamu, Vilja, Siiri, Vilja, Vuokko, Pietari, Oiva, Elias, Aaro, Minttu ja Aava.

Koira, joka ei saanut unta

Kun kävelet Kitarametsään, näet ensimmäiseksi itkevän ki-
ven. Kun jatkat matkaa, tulet pienen talon pihaan. Talon
nurkalla kasvaa pihakoivu, ja joku on istuttanut ikkunan
alle mansikoita. Talon takana on sauna ja puuvaja. Pihamaalla lojuu
ehkä aurinkolasit ja valtavan suuri traktorinrengas. Jos ikkuna on
sattunut jäämään auki, voit kuulla sisältä kitaransoittoa.

Kun sitten avaat oven ja astut sisään, saat tietää, että tämän
talon asukas on isonoita neiti Kukka. Mutta kulje varovasti, sillä
noitaneiti Kukalla on taikakaukosäädin, jolla hän voi muuttaa sinut
sammakoksi!

Eräänä yönä noidan luokse tuli Lumppupumppu-koira. Noitaneiti
Kukka näki heti, että jokin oli vialla. Hänen koiraystävänsä näytti
kerrassaan onnettomalta. Koira selitti, että vaikka se oli kauhean
väsynyt ja vaikka se kuinka yritti nukkua, se ei saanut unta.

Noita mietti miten hän voisi auttaa Lumppupumppua. Hän kai-
veli hetken taikaesinevarastojaan ja päätti ottaa avuksi taikaran-
nekkeen.

”Abrakadabra simsalabim, tule sieltä taika esiin käy!” loihti noi-
taneiti Kukka.

Ja tosiaankin: niin pian kun taikasanat oli sanottu, koira ja noita
saivat unen päästä kiinni. He näkivät hassuja unia koko yön. Unis-
saan he laskivat yhdessä jättikelkalla isoa lumirinnettä ainakin sa-
dan tunnin ajan.

Sen pituinen se.

Sadun kertoivat Touhula Hervannan kampuksella Minttu, Onni, Sonja, Mustafa ja Mikael.

Varokaa vihaista krokotiilia!

Olipa kerran Lepakkosaari. Kenellekään ei liene yllätys,
että sen saaren asukkaista suurin osa oli lepakoita. Niin-
pä saarella pelattiin lepakkopalloa, kasvatettiin lepakko-
mansikoita ja ajeltiin lepakkoautoilla. Heillä oli myös lepakkokunin-
gas, joka asui – niin, lepakkolinnassa.

Aivan kaikki saarella eivät sentään olleet lepakoita. Tiikeri oli
rakentanut sinne itselleen oikein kodikkaan, sinisen talon.

Lepakkosaarella eleivät myös Saapashattuhiiri ja ihan tavalli-
nen prinsessa. Ja nyt nämä kaksi olivat piilosilla.

Saapashattuhiiri oli löytänyt hyvän piilopaikan tiikerin talon
nurkan takaa. Siellä hän odotti, että prinsessa löytäisi hänet.

Mutta silloin taivaalta alkoi kuulua kova suhina ja kohina ja ava-
ruusraketti laskeutui tiikerin talon takapihalle.

Tavallinen prinsessakin kiiruhti sitä katsomaan.

Raketin ovi aukesi ja tiikeri astui ulos. Mutta hän ei tullutkaan
yksin. Hänen mukanaan oli työmies, joka alkoi rakentaa itselleen
taloa tiikerin talon viereen, ihan samanlaista sinistä taloa kuin ti-
kerillä. Saapashattuhiiri oli hyvin hämmästynyt.

Työmies oli juuri saanut talonsa valmiiksi, kun tiikeri syöksyi
hengästyneenä paikalle.

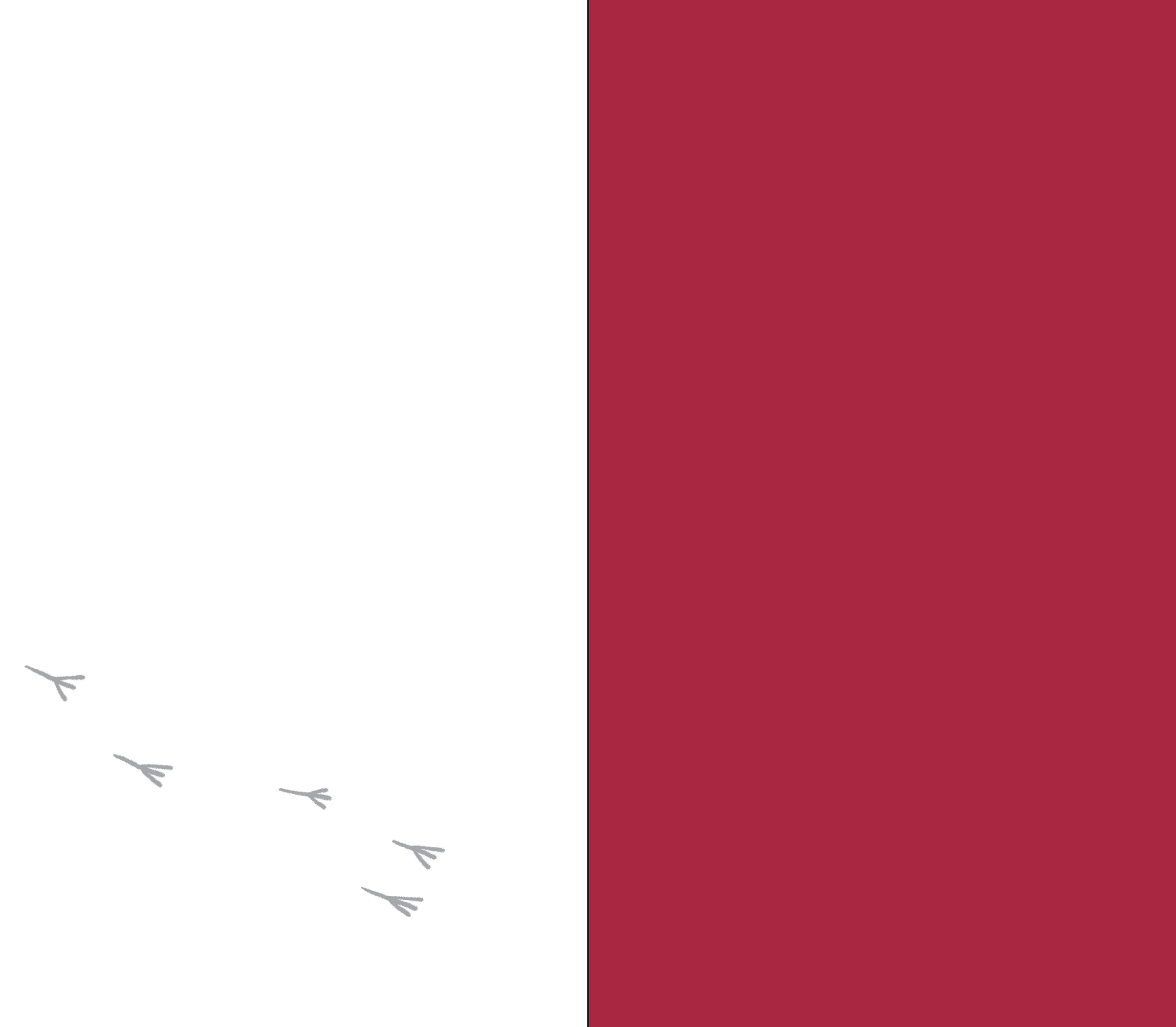
”Krokotiili!” tiikeri huusi ja huitoi käpälällään jonnekin meren
suuntaan. ”Hirveän suuri ja hirveän vihainen krokotiili ui Lepakko-
saarelle päin ja se on ihan kohta täällä!”

Nopeasti saaren asukkaat uivat turvaan naapurisaarelle ja var-
muuden vuoksi vielä sylkivät päin krokotiilia. He odottelivat, että
krokotiili kuoli. Vasta sitten he pääsivät palaamaan turvallisesti ko-
tisaarelle.

Loppuyön he leikkivät yhdessä piilosta ja heillä oli oikein hauskaa.

Sen pituinen se.

*Sadun kertoivat Pilke tiedepäiväkotikiirakokouksessa Kiira, Ina, Aarne, Viljami, Lea, Emilia,
Vienna, Selja, Kerttu, Saara, Matias, Amanda, Niilo, Alex, Minea, Joel, Muusa, Frida ja Oiva.*

Olipa kerran... satutyöpaja! Ei missään ihmeellisessä paikassa kaukana täältä, vaan juuri tässä, keskellä arkisia puuhiamme, tamperelaisissa päiväkodeissa ja kerhoissa, ihan tavallisina syyspäivinä. Satutyöpaja oli kutsu seikkailuun, jonka sankareita olivat kaikki osallistujat. Jokainen antoi oman panoksensa yhteiseen mielikuvitusmatkaan, jonka määränpäänä oli ihan uusi satu. Ja kun se satu sitten lopulta syntyi, se oli aina kiehtova ja yllättävä! Tästä satukirjasesta ne kaikki nyt löytyvät, kaikki 16 satua. Toivottavasti ne myös jatkavat elämänsä luettuina yhä uudelleen ja uudelleen, onnellisina loppuun saakka.

”Varjostintin mukana teimme satumaisen matkan toisensa jälkeen. Lintu vei meidät paikkoihin, joissa kukaan ei ollut ennen meitä käynyt.”